



БОРБА®



BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JUNE 1969

Б О Р Б А

Б О Р Б А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 18, брой 3.

Книжка петдесет и пета.

Юний 1969 .

СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ - ОБЕКТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА АГРЕСИЯ!

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Американскитъ граждани сж свидетели на сбития, развиващи се напоследък въ Съединенитъ Шати, които за тѣхъ сж непонятни, или най-малко трудно обясними. Ежедневно преса и телевизия съобщаватъ за повсемѣстни бедредици въ университетитъ, "революционни" прояви отъ страна на увеличаващи се по брой и пета и хипета, отричащи сжществуващия общественъ моралъ, явни демонстрации противъ военната служба и публично горене на повиквателни карти, изникване на въоръжени групи като "черни пантери", нестихващи вълнения на негри и порториканци.

Причината, поради която обикновения американецъ не може да схване сжщността на тѣзи сбития, лежи въ факта, че той е не само недостатъчно просвѣтенъ и осведоменъ, а е дори въ много случаи зле информиранъ относно сжщността, тактиката и замислитъ на комунизъма. Замного голѣмо сжаление, значителенъ брой американски граждани не могатъ да видятъ рушителната дейностъ на комунистическитъ ядра, които сж въ центъра въ всѣко едно отъ гореспоменатитъ сбития. Въ своята наивностъ тѣ не могатъ да проумѣятъ и възприематъ, че и Съединенитъ Шати може да бѣдатобектъ на комунистическата агресия.

Въ сжщностъ това, което става въ Съединенитъ Шати днесъ е напълно логично като се има предвидъ факта съ който всички сж съгласни, а именно, че комунизъма не би могълъ да завладее сегашнитъ сателитни на Съветския Съюзъ държави, между които е и България, и не би могълъ да се задържи до сега на власть, ако задъ днешнитъ комунистически правителства въ тѣзи страни не стои Москва. Сжшо, обаче, всички сж съгласни, че ако комунизъма не е още завладялъ много отъ днесъ свободнитъ страни, то е само защото задъ тѣхъ стои Америка. Комунизмътъ нѣма изборъ: или той трѣбва да се ограничи въ днешнитъ си граници на влияние и да приеме риска, че тѣзи граници могатъ да бѣдатъ стѣснени, или, ако иска да се разширява и да установи контролъ и върху други, днесъ свободни страни, трѣбва да премахне най-напредъ пречката - Съединенитъ Шати, пазителката на тѣзи именно страни.

Точно поради тази причина, преследвайки своите неизменни цели - завладяване то на цялостния свят, комунизма напоследък насочи стрелите си срещу Америка. Днес тази страна е главния обект на тяхната агресия. По същия начин по който комунистите действуват преди само няколко десетилетия, когато атакуваха страните в Европа те действуват сега и тук. Никъде не се говори официално за комунизъм: употребяват се различни имена и лозунги, като "Борци за мир", "Борци за равноправие", "Защитници на демокрацията" и пр. Във същност, обаче, се прокаря добре обмислен и начертан от Кремъл план: да се разтрои отвътре Америка, да бъде принудена да се оттегли назад в своите граници и се ангажира с свои вътрешни проблеми, за да може да се разчисти терена на комунистическата агресия в другите страни, след което да се нанесе удар, който мъчно би могъл да бъде издържан при едно вътрешно разстройство и деморализация в Съединените Шати.

Тръбва наистина да бъде голъм наивник онзи, който още продължава да мисли, че комунистите нямат нищо общо с бунтовете на студентите, които въоръжени завладяват и палат аудиториите на университетите. Или, че комунизма няма нищо общо с негърските демонстрации при които се разбиват витрини, ограбват се магазини и се палат жилища. Или, че издигането на лъвия юрук като поздрав, няма нищо общо с комунизма, макар, че така се поздравяват комунистите още от Октомврийската им революция по цял свят.

Като пишем тези редове, правим това с особена загриженост, защото Съединените Шати са днес нашето ново Отечество и като американски граждани не бихме желали и тук да се случи това, което преживяхме в Европа преди 25 години, когато много страни бяха поробени от комунизма. Най-голмата опасност за Съединените Шати, а от друга страна най-благоприятната обстановка за успех на комунистите, идва от това, че граматното болшинство от младежите и гражданите на тази страна не се интересуват от идейни проблеми, не са идейно организирани, а са наклонни повече за подобрене на своето и така висок материално положение. От друга страна има, и то не са единици, американски общественици, които са готови на всякакви компромиси, само и само да спечелят гласовете на уличната тълпа, та да бъдат избрани билоса сенатори, народни представители или кметове, па след това, ако ще и потоп да стане.

Липсата на един идеен фронт срещу комунизма, ентузиязиран и добре организиран, е много благоприятно условие за успех на комунистите. Никогат нямаде те не са се наложили с болшинство! Силата им е, обаче, в тяхната идейна сплотеност и здрава организация. Въ Съединените Шати виждаме същия феномен: няколко стотин комунизирани студенти тормозят университетите, докато хиляди и хиляди техни колеги стоят бездейно, идейно неорганизирани и така стават лесна жертва на малцинството. Същото ще стане утре и всред народните маси. Не е възможно само с полиция да се води борба против комунизма. Полицията може да забави процеса на комунизиранието, но той рано или късно ще дойде, ако болшинството от народа не се сплоти на идейна база и не се противопостави по най-решителен начин, енергично и с себеотрицание!

В Съединените Шати днес има над 20 милиона американски граждани, емигранти от страните зад "Желъзната завеса". Това е един напълно надежден елемент, идейно оформен, организиран в своите етнически групировки. По брой те са дори повече от негърското население в тази страна. За жалост, обаче, официалните лица, вместо да спрат вниманието си на тези организирани патриоти, вместо да подирят всред народа и младежта националните среди, те да насърчат, те да подкрепят, виждаме обратното: надпреварване да се задоволяват претенциите на тези, които са против сегашния ред изакон, които нанасят щети, съпротивляват се на властта и се бунтуват. Съ една такава тактика в политиката, съмнително е, че могат да се спечелят нови приятели, но е абсолютно сигурно, че лесно могат да се загубят старите. Решителни мърки тръбва да се вземат за спасяване на страната, докато не е станало късно!

НОВО КОМУНИСТИЧЕСКО ТЪЛКУВАНЕ НА МИРНОТО СЪЖИТЕЛСТВО.

Стоянъ Ст.Николовъ
Торонто.

Следъ усмивкитѣ въ Женева презъ 1955-та година и въ Кямпъ Дейвисъ презъ 1959-та година, значителна частъ отъ западната преса осъди "студената война" съ комунизма, като подклаждане война съ миролюбивитѣ комунистически държави, начело съ Съветския Съюзъ.

Случаитѣ на агресивностъ и военоподпалвачество отъ Съветския Съюзъ въ Срѣдния и Далеченъ изтокъ, Африка и Южна Америка бѣха обяснени отъ комунистическата пропаганда като усилияна комунизма да запази мира. Не бѣха малко тѣзи, които се поддадохана тази заблуда!

Презъ 1958 година Кремль сложи въ Прага основитѣ на "Всеохристиянско миротворно движение" съ цель да заблуди свѣта и чрезъ църквитѣ, че комунизма е за миръ, мирно съжителство и мирно съревнувание между странитѣ съ различни икономически системи.

Тази "миротворна" пропаганда на комунизма, предназначена за "външна консумация", казано на комунистически жаргонъ, намѣри желаното отражение само въ наивната западна преса. Тя постави, обаче, Кремль въ затруднение, както предъ повѣрвалитѣ въ искренността на миролюбието му въ самия Съветски Съюзъ, така и предъ уплашенитѣ "освободителни фронтове" въ изостаналитѣ страни, отъ пропагандата му за мирно съжителство съ "империалистическитѣ" страни.

Първото се ликвидира по драстиченъ начинъ отъ покойния съветски мминистъръ на войната Радионъ Малиновски, който презъ февруарий 1964 година обвини съветскитѣ артисти и писатели въ "преувеличаване на ужаситѣ отъ войната... разпространяване на пацифизмъ и отричане на войната" и съ това на пацифизма въ Съветския Съюзъ се тури край.

Пропагандата за миръ и мирно съжителство постави Кремль въ много по-голъмо затруднение предъ "освободителнитѣ фронтове" въ Срѣдния и Далеченъ изтокъ, Африка и Южна Америка.

Комунистическиятъ Интернационалъ създаде така нареченитѣ "освободителни фронтове" въ почти всички изостанали страни, за да изградятъ воѣнни фронтове срещу Съединенитѣ Шати и други западни демократически страни. Тѣзи "освободителни фронтове" се въоръжиха отъ Съветския Съюзъ не за мирно съжителство съ останалия свѣтъ, а за да вокватъ и разчистатъ пътя на комунизма къмъ свѣтовно господство.

Въ заседанията на сесията на Съвещателния комитетъ на "Всеохристиянската мирна конференция" въ София презъ 1966 година за подготовка на Третия конгресъ, както и на самия конгресъ, състоялъ се отъ 31 мартъ до 5 априлъ 1968 година въ Прага, съветската пропаганда за мирно съжителство се натъкна на безпощадна критика отъ страната на "освободителнитѣ фронтове" в изостаналитѣ страни.

На "миротворнитѣ" християнски конгреси, организирани отъ Кремль, "освободителнитѣ фронтове", като най-активни християнски организации, бѣха масово представени на тѣзи християнски конгреси за миръ и "мирно съжителство". Тѣ се намѣриха на тѣзи конгреси между чука и наковалнята, а заедно съ тѣхъ и самиятъ Кремль.

"Освободителнитѣ фронтове" се създадоха и вѣоръжиха отъ Съветския Съюзъ за да воюватъ, а сѣщиятъ Съветски Съюзъ на "миротворнитѣ" християнски конгреси имъ проповядваше мирно съжителство.

Колкото и комунизма да е далъ доказателства на ловкъ и безскрупуленъ проповедникъ на взаимно изключващи се пропаганди, въ случая се намѣри въ неопределимо затруднение: или е за мирно съжителство и мирно съревнувание, т.е. за статуквото и еволюцията или за революционна промѣна на съществуващия редъ и война срещу него. Едното изключва другото и срѣденъ пътъ нѣ остава!

Но за комунистическата диалектика нѣма спиране и предъ очевидното черно и бѣло. За комуниститѣ черното е бѣло и бѣлото е черно, ко а о е въпроса за завладѣване на свѣта отъ комунизма и Третиятъ конгресъ на комунистическото християнско миротворно движение даде ново тълкуване /типично комунистическо изопачаване на всѣка логика/ на мирното съжителство. На този конгресъ се изнесе тезата, че "борбата за мирно съвмѣстно съществуване на бива да се разбира като потвърждение на статуквото. Не бива да се схваща съвмѣстното съществуване като въпросъ статиченъ, а като необходимъ динамиченъ процесъ, който въ никой случай не изключва правото на народитѣ на борба за собствена политическа и икономическа независимост". Пацифизмътъ бѣ безпощадно отреченъ!

"Принципнитѣ пацифисти срѣдъ нашето движение", се подчерта многократно на конгреса, "сърѣдоточаватъ вниманеето си върху "ненасилствената борба за независимост". Християнитѣ отъ политически или икономически зависимитѣ народи, основателно ни задаватъ въпроси, какво трѣбва да правятъ?". Конгресътъ отговори: "Мирното съвмѣстно съществуване не означава примирение съ несправедливата действителностъ и отреченото отъ народа статукво. Революцията за освобождението отъ експлоатация и угнетение е прогресивенъ процесъ". "Защо свързваме ние по необходимостъ и абсолютно революцията съ насието? Нима революционерътъ е лицемеръ, когато заявява, че е искренъ представителъ на мира?" Запитаха конгреса представителитѣ на "освободителнитѣ фронтове". Отговорътъ бѣ "Великата Октомврийска революция, резултатътъ на китайската революция, създаването на свѣтовна социалистическа система, прославлената победа надъ колониалното господство въ Африка и Азия и победата на кубанската революция въ Американския континентъ, тава сж все фактори, които създадоха благоприятни обстоятелства за освободителната борба на народитѣ". "... Сега революцията получи богословско признание... Евангелието представлява учение, което води естествено къмъ революция" и т. н.

Потози начинъ "християнското движение за миръ" стигна до "положително разбиране на революцията отъ християнска гледна точка" и отричане, че революцията трѣбва да бѣде "доколкото е възможно безкръвна". Комунистическото схващане на мирното съжителство е, следователно, необходимъ динамиченъ процесъ на борби и войни за унищожение на мирното съжителство. Само "принципнитѣ пацифисти" въ свободнитѣ демократични страни могатъ наивно да се залгватъ, че комунизмътъ е за "ненасилствената" борба, за мирното съжителство и мирно съревнувание между странитѣ съ различни икономически системи. Комуниститѣ дадоха "положително разбиране" на кръвопролитиеето и отъ комунистическа и отъ християнска гледна точка. На принципнитѣ пацифисти отъ западния свѣтъ остава да разбератъ това, преди да сж го изпитали на собствения си грѣбъ!

Не е достоенъ за свобода този, който не е готовъ да я защищава!

Х Р И С Т О Б О Т Е В Ъ

Дора Гябенска

Редакторка на списание "ЛЖЧЪ".

Българската история е богата. Тя датира от въкветъ. Въ нейнитъ страници сж записани много ценни, важни, знаменитъ събития и дати, отъ които народътъ се гордее и вдъхновява.

Втори юний бѣше и е една такава дата. На този день хиляденъ народъ се изкачваше на Вола, за да почетѣ паметъта и се поклонипредъ останкитѣ на легендарния бунтовникъ, поетъ, революционеръ и журналистъ - ХРИСТО БОТЕВЪ. Този, който вдъхновяваше българската младежъ, който опияняваше съ ореола си, защото издигна на висота жертвата предъ олтаря на Отечеството и я обезсмърти на дѣло и съ перо.

Свободата на Родината и човѣка изобщо е идеалътъ, върху който Ботевъ изгражда своя животъ. Култътъ къмъ героитѣ и героичнитѣ подвизи сж найценното за неговата пламенна и темпѣраментна натура:

"Я надуй, дѣдо кавала
следъ тебъ да викна-запѣя
пѣсни юнашки, хайдушки
пѣсни за вехта войвода
за Чавдаръ страшень хайдутинъ.

.....
Да чуятъ моми и момци
по сборове и седѣнки
юнаци по планинитѣ
и маже въ хладни механи
какви е деца раждала,
раждеда, ражда и сега
българска майка юнашка.
Какви е момци хранила, храни иднесъ
нашата земя хубава.

.....
Тѣжно ми е дѣдо, жално ми е
ада засвири - не бой се
азъ нося сърдце юнашко
и тѣгата ми ше мине, тѣгата, дѣдо, отъ сърдце!

.....
Блазе му, който умѣ
за честь и воля да мѣсти
добриятъ - добро да прави,
лошиятъ, съ ножъ по глава..."

Поезията на Ботевъ извира изцѣло отъ неговото социално и революционно съзнание. Като изключимъ стихотворенията "На прощаване" и "Майци си" - пропити съ синовна обичъ, нежностъ и елегиченъ тонъ, всички останали стихотворения звучатъ като бойна трѣба или жигосватъ, нападатъ съ сатириченъ тонъ:

патриотът е - душа дава
за наука, за свобода -
Ноне своята душа, братя,
а душата на народа!

И всекиму добро струва
сама знайте за парата -
като човък - що да стори
продава си и душата...

Както въ стиховетъ си, така и въ статиитъ си Ботевъ бичува съ огнено перо тѣзи, които отбѣгватъ да изпълнятъ дългътъ си въ освободителната борба. Той не прощава никому, когато се касае за народнитъ интереси. Израстналъ и оформенъ като революционеръ между българската бунтовническа емиграция въ Букурещъ и Брайла, споделящъ тѣхната мизерия и вѣра, виждаме го да изостави всичко - домъ, семейство, образование и благополучие, за да подари живота си за Родината и нейнитъ измъчени чада. За него, семейното и индивидуалното добруване е позорно и нищожно предъ нищетата, която разсипва народа.

Както Левски, така и Ботевъ разбира, че истинската свобода е не само външна, политическа, но и нравствена, когато се дава пълень просторъ на човѣшкия духъ - за свободна проява и творчество. Макаръ много младъ, Ботевъ не се проявява само като мечтателъ и поетъ, но и като мъдъръ, трезвъ политикъ. Статиитъ му въ "Дума", "Будилникъ", "Знаме", както и фейлетонитъ му доказватъ това. Тѣ сж образецъ на идейна публицистика. Въ тѣхъ Ботевъ доразвива заветитъ на Раковски и Каравеловъ.

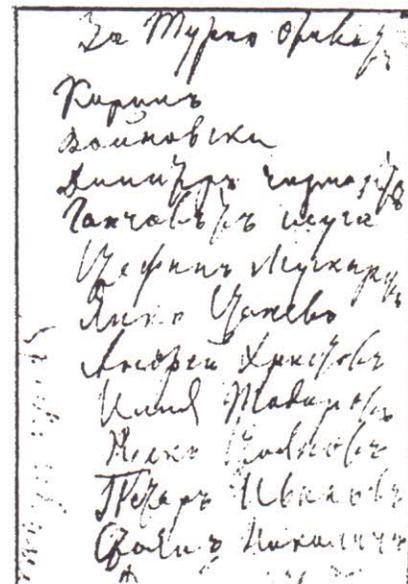
Животътъ, идеитъ и дѣлата на Ботевъ, заедно съ заветнитъ мечти на Левски, създадоха елементи на българската съвестъ, най-високото мѣрило за общественъ моралъ и лично достойнство. За това имената на тѣзи двама революционери сж свързани съ най-красивитъ легенди за смелостъ и всеотдайностъ, които даватъ импулсъ на народното ни битие. Потъналъ въ вълнитъ на патриотиченото си чувство и хуманизъмъ, Ботевъ литва въ вихъра на борбата за свобода и правда. Въ стихотворенията "Молитва", "На прощаване", "Хаджи Димитъръ", "Обесването на Левски" - Ботевъ не само обезсмъртява себе си, но идеалътъ, за който паднаха всички знайни и незнайни герои за свободата на Отечеството и за престижа на българина. Макаръ и да е написалъ само 20 стихотворения, тѣ ще останатъ завинаги дълбоко врѣзани въ народното творчество. Тѣ сж врѣзани и въ нашето сознание - днешнитъ емигранти, а идеалътъ на Ботевъ е нашето вдъхновение, нашето знаме!

Датата 2 юний 1876 година ще ни държи будни, трезви и готови за жертви, а народа, който се изкачва исега къмъ Вола, но вече придруги обстоятелства - отива и той да търси тамъ разрешение на неговата Голгота, къмъ която го тласна товиятъ тиранинъ. Стари и млади крачатъ изморени, опръскани съ кръвь, унили и тревожни! Отъ тѣхъ сеизисква и натрапва нещо друго, различно отъ това, за което ние въ миналото вървѣхме съ възторгъ, гордостъ и опиянение. Днесъ младежта и възрастнитъ въ България иматъ сжщата дилема, която сж имали и Ботевъ, и Левски, и Караджата и редицата герри и героини оставили кости по планини и полета... въ засади по долините. Днесъ по-тежко робство гърчи тѣлото на Родината, защото частъ отъ нейнитъ чада я газятъ и разсипватъ всичко ценно създадено съ непосилни жертви и усилия следъ петъ вѣковно робство, за чужди интереси!

Ранитъ зяятъ, кървятъ отъ ножа, който е забитъ въ сърдцето на родната земя! Рѣки отъ сълзи заливатъ нейното тѣло. Черни забрадки покриватъ главитъ на майкитъ, съ тъженъ и укоренъ погледъ гледатъ къмъ самозабравилитъ се продажници и страхливци! Не е ли време да се подготвимъ за жертви и се вдъхновимъ отъ гордото оросено съ кръвь чело на Ботевъ и да видимъ, какво и ние може да направимъ и помогнемъ и забравимъ за моментъ личното си добруване и интереси? Да се вслушаме въ пророческитъ и назидателни думи на поета:

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
той не умира! Него жалеятъ
земя и небо, звѣръ и природа,
и пѣвци пѣсни за него пѣятъ...

Д-ръ Георги Паприковъ



Снимка на братя Ботеви правена презъ 1876 год., малко преди заминаването на четата за България.

Страница отъ тефтерчето на Христо Ботевъ съ имената на четниците му.

Тази година се навършватъ 25 години отъ смъртта на единъ великъ български синъ, единъ отъ най-младитѣ членове на Ботевата чета, издигналъ се по-късно съ собствени сили до чинъ генералъ въ българската войска. КИРИЛЪ БОТЕВЪ не бѣ достатъчно оцененъ и възхваленъ отъ сънародницитѣ си, може би поради сиянието излъчвано отъ гениялния му братъ, което го засѣнчваше.

Бащата на славнитѣ Ботевци е билъ даскалъ Ботьо Петковъ отъ Калоферъ, ученъ за времето си човѣкъ, литераторъ и писателъ, следвалъ въ Одеса. Майка имъ, също калоферка, прочута хубавица се казвала Ивана Дрънкова. Щастливото семейство имало шесть деца: Христо, Ана, Петъръ, Стефанъ, Кирилъ, Тота и Боянъ. Петъръ почива рано. Христо билъ изпратенъ въ Одеса да се учи още 17 годишенъ, но скоро билъ изгоненъ отъ тамъ за "лошо поведение". Върналъ се въ родината си, подаскалувалъ малко, но не можейки да търпи турското робство, станалъ емигрантъ въ Влашко. Тукъ почва вече да проявява своето истинско призвание - писателство и журналистика и макаръ при крайно мизѣрни обстоятелства успѣва да достигне до висотата на званието, което никой нашъ сънародникъ не е добилъ до тогава, па и до днесъ - български гений! И за да остане вѣренъ на дѣлото, което той проповѣдва - свободата - събира 200 души другари, навлиза въ родината и пада за нея!

Третиятъ братъ Стефанъ, следва по стѣпкитѣ на брата си. Учи се въ Чешко, става учителъ въ Панагюрище, забѣгва за Влашка земя и учителствува въ Олтеница. Доживѣва освобождението и подпомага Захари Стояновъ въ съставянето на първата биография на Христо Ботевъ. Умира отъ туберкулоза презъ 1890 год. въ Пловдивъ.

Петиятъ братъ Боянъ, най-малкия, се учи въ Николаевъ, учителствува въ Букурещъ и само по горѣшитѣ молби на майка си не взема участие въ Ботевата чета. Следъ освобождението, постѣпва въ Военното училище и като юнкеръ намира геройската си смъртъ при Сливница презъ 1885 година.

5	Никифоровъ	Роденъ . . . 12 Априль 1858
4	Никифоровъ Петровъ	На служба . . 18 Августъ 1878
	отъ Дозеетъ	Подпоручикъ . 10 Май . . 1879
Пвх.	Инспекторъ на пѣхотата.	Поручикъ . . 30 Августъ 1882
		Капитанъ . . 30 " 1885
		Майоръ . . . 1 Априль 1887
		Подполковникъ 2 Августъ 1891
		Подковникъ . 2 " 1895
		Ген.-Майоръ . 15 Ноемв. 1900
6	Ботивовъ	Роденъ . . . 20 Априль 1857
5	Кирилъ	На служба . . 12 Юний . 1878
	отъ Калоферъ	Подпоручикъ . 10 Май . . 1879
Пвх.	Н-къ на 6-а Бдинска дивизия	Поручикъ . . 9 Юлий . 1881
		Капитанъ . . 9 Септем. 1885
		Майоръ . . . 1 Априль 1887
		Подполковникъ 2 Августъ 1891
		Подковникъ . 2 " 1895
		Ген.-Майоръ . 15 Ноемв. 1900
7	Агура	Роденъ . . . 23 Априль 1853
1	Георги Василевъ	На служба . . 25 Декемв. 1878
	отъ Чешмеваруга (Волградско)	Подпоручикъ . 10 Май . . 1879
В.С.В.	Н-къ Военно-Съдебна часть и	Поручикъ . . 30 Августъ 1882
	Глав. Воен. Прокуроръ	Капитанъ . . 30 " 1885
		Майоръ . . . 1 Априль 1887
		Подполковникъ 2 Августъ 1891
		Подковникъ . 2 " 1895
		Ген.-Майоръ . 15 Ноемв. 1900
8	Паприковъ	Роденъ . . . 12 Априль 1858
1	Стефанъ Георгиевъ	На служба . . 12 Декемв. 1878
	отъ Пирдопъ	Подпоручикъ . 10 Май . . 1879
Г.Ш.	<i>Съединителъ на Пирдопъ</i>	Поручикъ . . 30 Августъ 1882
	и воененъ министръ	Капитанъ . . 30 " 1885
		Майоръ . . . 1 Априль 1887
		Подполковникъ 2 Августъ 1891
		Подковникъ . 2 " 1895
		Ген.-Майоръ . 15 Ноемв. 1900
9	Ивановъ	Роденъ . . . 18 Февруар. 1861
2	Никола Ивановъ	На служба . . 12 Юний . 1878
	отъ Калоферъ	Подпоручикъ . 10 Май . . 1879
Г.Ш.	Н-къ на 2-а Пирдопска дивизия	Поручикъ . . 9 Юлий . 1881
		Капитанъ . . 9 Септем. 1885
		Майоръ . . . 1 Априль 1887
		Подполковникъ 2 Августъ 1891
		Подковникъ . 2 " 1895
		Ген.-Майоръ . 15 Ноемв. 1900

КИРИЛЪ БОТЕВЪ е билъ четвъртия братъ. Роденъ въ Карлово на 20 априль 1857. Училъ се при баща си въ Калоферъ, а по-късно въ Одринското католишко училище. Станалъ учителъ въ с. Голѣмо Бѣлово. Презъ 1874 година заминалъ при брата си Христо въ Букурещъ.

При организирането на Ботевата чета взима най-живо участие. Заедно съ 30 възстанника той се качва на "Радецки" отъ Турно Северинъ и на 30 юний цѣлуватъ българската земя при Козлудуй. Взима участие въ биткитѣ при Веслецъ и Вола, при разбиването на четата се откъсва съ 14 души и по-късно заедно съ Иваница Данчевъ се промъкватъ до Свищовъ но тука биватъ заловени отъ турцитѣ. Осждени на смъртъ, но помилванъ като малолѣтни, биватъ заточени въ Сенъ Жанъ д' Акъръ. Следъ Санъ Стефанския договоръ освободенъ, постъпва въ Военното училище, което завършва съ Първи випускъ и достига до чинъ генералъ, по старшинство шести въ тогавашната ни армия.

Ето този великъ българинъ азъ имахъ рѣдкото щастие да познавамъ. Следъ Първата Свѣтовна война, баща ми, току що завърналъ се отъ фронта, честоходеше на гости при брата си, стария генералъ Стефанъ Паприковъ, като взимаше и мене. Тамъ не рѣдко се събираха старитѣ български генерали отъ Първия випускъ на нашето Военно училище, повечето вече въ запаса: Никифоровъ, Рачо Петровъ, сѣдника Агура, героя отъ Одринъ Ивановъ и др. Между тѣхъ бѣше и единъ много едъръ, съ лице като че ли изрѣзано отъ гранитъ старецъ - брата на Христо Ботевъ!

Нѣкои отъ първитѣ български генерали къмъ 1900 година.

Много рѣдко той взимаше думата и говореше, почти никога за брата си, макаръ че често темата обхващаше периода отъ поборничеството и опълчението, въ което почти всички отъ старитѣ генерали бѣха взели участие. Съ какво обаяние азъ гледахъ четника на Ботевъ, който се е билъ рамо до рамо съ своя братъ на Вола!

Много години минаха оттогава. Стариятъ генералъ Паприковъ почина през 1920 година, азъ тръгнахъна училище, ходихъ по свѣта и вече като лѣкаръ се прибрахъ въ бащиния си домъ. Не далечъ отъ нашата къща, почти на ъгъла на Кракра и Шейново, задъ гърба на Докторската градинка въ двора на една хубава двуетажна къща, азъ често виждахъ единъ едъръ и побѣлялъ старецъ да чете вестникъ съ очила и съ лупа. Той бѣше генералъ Кирилъ Ботевъ. Единъ денъ влѣзохъ въ градината при него и му се представихъ, като му припомнихъ срѣшитѣ на старитѣ генерали презъ 1918 год. Той си спомни за тѣхъ, сега вече всички покойници и се зарадва, като направихъ нѣколко снимки отъ него, за жалость загубени презъ бомбандировкитѣ въ София. Така, на нѣколко пѣти посещавахъ стария и забравенъ поборникъ. Помня много добре една фраза отъ него за брата си Христо: "Той бѣ гениаленъ поетъ, не трѣбваше да направи такава необмислена постъпка и да умре така рано. Той можеше да даде много още". Очудихъ се, че стариятъ генералъ не ценеше по-вече жертвата, която направи брата му съ смъртта си.

Генералъ Кирилъ Ботевъ почина на 4 II 1944 година, забравенъ и вѣрвамъ щастливъ, че не доживя да види новото поробване на България, само следъ нѣколко месеца.

ЗА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ И КУЧЕТА - ЗАБРАНЕНО !

Асенъ Григоровъ
Парижъ.

Голѣмото туристическо нахлуване въ България започна. Тази година се очакватъ близо 2 милиона чуждестранни гости. Примамени отъ крещящитѣ реклами на "Балкантуристъ" и отъ желанието да откриятъ една непозната тѣмъ страна, чужденцитѣ масово прииждатъ. Това е радостенъ фактъ, защото контакта, който се установява между нашиятъ народъ и западнитѣ туристи нанася огромна вреда на комунистическия режимъ: неутрализира се лъжливата пропаганда на софийскитѣ фалшификатори, демонстриратъ се превъзходствата на западния начинъ на животъ и демократическата система надъ тоталитарно-комунистическата, дава се стимулъ и новъ тласкъ на национално-освободителната ни борба.

Международенъ туризъмъ - това означава обмѣнъ на туристи. И тази година ние ще приемемъ много гости, но колцина сѣ щастливцитѣ, които ще посетятъ Свободниятъ Святъ? Тѣхниятъ брой е минималенъ. Най-различни сензационни съобщения и слухове се носятъ, че ще има улеснения за излизане на Западъ. Би било много хубава, за да бъде вѣрно, но всички международни спогодби, които се сключватъ сѣ валидни само за другата страна, но не и за нашата нещастна България. Кои страни единъ простосмъртенъ отъ България може да посети безъ изходна виза отъ прословутата български Милиция? Това сѣ: Чехо-Словакия, Полша, Румъния, Унгария, Югославия и Австрия. Разбира се, това се отнася само до тѣзи, които сѣ минали прѣзъ ситното сито на Милицията. А тѣ сѣ или голѣмитѣ партийни величия или най-дребнитѣ нищожества.

Това принуждава много наши сънародници да не чакатъ изходни визи, а да проявятъ самоинициативата да преминатъ налегално границата на западъ или югъ. Тѣхния брой постоянно расте. Споредъ статистикитѣ на Обществото на Народитѣ, презъ 1966 година сѣ намерили убежище въ Свободния Святъ 6,473 българи, а презъ 1967 година - 8,194. Грамадната частъ отъ тѣзи политически емигранти сѣ младежи, родени или израстнали презъ комунистическия режимъ въ България.

Но да предположимъ, че сѣ ходатайства, "връзки" и рушвети, нѣкои успѣятъ да си издействуватъ фамозната изходна виза отъ Милицията. Трудноститѣ и мжкитѣ едва сега започватъ. Защото да се пътува нуждни сѣ срѣдства, нужна е валута. Ето какви наредби е издала Емисионната Касова Дирекция относно ползуването и пренасянето на валута:

"Всѣки български гражданинъ, който пътува за чужбина /за комунистическиѣ страни б.р./ ще може да изнася валута въ банкноти или чекове: рубли-60, марки ГДР-250, злоти-1,000, крони-600, лей-500, форинти-2,000 и динари-50. Капиталистическа валута българскитѣ граждани могатъ да изнасятъ въ размѣръ, посоченъ въ износното банково бордеро. Абсолютно се забаранява износътъ и вносътъ на български левове. При завръщането си отъ чужбина, българскитѣ граждани сѣ длѣжни да заявяватъ и отстъпватъ на БНБ за изкупуване на цѣлата валута, внесена отъ тѣхъ, въ срокъ отъ 14 дена. За нарушение на горнитѣ разпорѣждания, се предвижда 6 години лишаване отъ свобода и глоби до 4,000 лева".

Умишлено не се цитиратъ цифритѣ на тайнственото банково бордеро, по което се изнася западна валута, защото тѣзи цифри сѣ жалки: на посещавашитѣ Франция се отпускатъ 90 франка, Германия-80 марки, САЩ-20 долара. Нека тѣзи пари стигнатъ за престой отъ нѣколко месеца. Тѣ не стигатъ дори и за два дни.

Това принуждава всички да носят дисагитъ съ кашкавала, салама и типовия хлѣбъ. При това положение, нека нѣкой се опита да ни убеди, че Бай Ганю не звучи съвременно. Но докато Алековия Бай Ганю е все пакъ симпатиченъ образъ, то новия, социалистическия Бай Ганю е смѣшенъ, жалкъ, събуждащъ съжаление. Типични представители на просташкия, отвратителния образъ на Бай Ганю сѫ тунеядцитѣ по легациитѣ, които не си гледатъ работата, но се занимаватъ изключително съ черна борса и разни тъмни спекулации.

Но нашиятъ народъ е находчивъ и изобретателенъ. Така търговията на черно съ западна валута процѣтява. Презъ раѣетѣ на "специалиститѣ" отъ "Млѣчния баръ", "Бамбука", "Лебеда" и "Копитото", преминава повече здрава капиталистическа пара, отколкото презъ каситѣ на Българска Народна Банка, "Балкантуристъ" или "Корекомъ". Последнитѣ, комунистически търговски предприятия, надаватъ тревожен вой, викатъ на помощ полуграмотната "Народна Милиция" и продажната преса. Арести, заплахи, предупреждения и шантажи сѫ всѣкидневно явление. Комунистическата преса помѣства ежедневно ефтино-сензационни съобщения за "фалшиви чуждестранни пари" и съ разни заплетени и неясни разяснения за вредата отъ много долари, съ езуитска загриженостъ съветва:

"Лековѣрнитѣ български граждани трѣбва да помнятъ, че не трѣбва отъ частни лица да купуванъ чужди валути!".

Както при изказване на "партийнитѣ и държавни ръководители", така и при предишването на казионната преса, забелязваме честото повтаряне на израза "българскитѣ граждани" и презрителното му и пренебрежително значение, което се влага въ него. За комунистическитѣ диктатори, нашиятъ народъ е "граждани", които "трѣбва... длѣжни сѫ... подлежатъ на лишаване отъ свобода... да се глобятъ... сѫ лековѣрни... трѣбва да помнятъ... не трѣбва..." съ други думи: "Много да не расждаватъ, а само да изпълняватъ!

Само че, дали тѣзи заплахи вълнуватъ още нѣкого, защото народътъ отдавна е лишенъ отъ свобода, глобяватъ го постоянно, като му плащатъ мизерна запла-тица, колкото да не умре отъ гладъ. А пъкъ за праздното дърдорене и драскане на комунистическата пропаганда, народътъ отдавна е намѣрилъ лѣкъ: "Отъ едното ухо влѣзло - отъ другото излѣзло!".

Наистина, на "Златни пѣсѣци" и "Слънчевъ брѣгъ" все още нѣма табели съ надписи: "За български граждани и кучета забранено", то такава една табела би била излишна. Излишна е, поради фантастично високитѣ цени несъответствуващи на скромната заплата на "българския гражданинъ". Той, "българския гражданинъ" получава срѣдно 70 лева на месецъ, а за престой само отъ 14 дни на "Златнитѣ пѣсѣци", и то съвършено скромно, му сѫ нужни 256 лева! Така единственитѣ "граждани" по черноморскитѣ ни курорти, освенъ чужденцитѣ, сѫ служителитѣ на "Балкантуристъ", на Милицията, многобройни "тайни чингета" и нѣколко храбри студенти по лагеритѣ на палатки. Къмъ категорията "граждани" естествено не се смѣтатъ настанената въ луксозни вили и парвокласни хотели членове на комунистическата върхушка и на "новата класа".

"Златни пѣсѣци"! Това име предизвиква у чужденцитѣ представа за красиви хотели, потънали въ зеленина, за златожълтъ пѣсѣкъ и безкраиния низъ отъ формалности, за грубости и дабалащина отъ страна на "Балкантуристъ".

"Златни пѣсѣци"! Това име предизвиква у нашиятъ народъ представата за напрегнатъ, робски трудъ, многобройни човѣшки и материални жертви, за напоения съ български потъ пѣсѣкъ, за нечовѣшката социалистическа експлоатация на човѣкъ отъ човѣка, на "конфортенъ" "резерватъ" на "новата класа" и печатница за западна валута.

Д-ръ Димитъръ Ланковъ

Веднага следъ 9 септемврий 1944 година, когато комунистите завзеха съ помощта на червената армия властта въ България, тогавашниятъ министъръ на Народното Здраве Д-ръ Рачо Ангеловъ издаде своята първа заповѣдь: веднага да се сваля голѣмия "Баеровъ кръстъ", който се намираше на високото здание на площадъ Александъръ I. Потози случай комуниста-лѣкаръ направи следнитѣ мъдри изявления въ пресата: "Понеже произвежданитѣ лѣкарства въ капиталистическитѣ страни нѣматъ никакви лѣчебни качества, а сѣ само сръдства за ограбване на народа, то правителството на Народния Фронтъ е решилъ да премахне въ цѣлата страна тѣхнитѣ реклами. За въ бъдаще, продължава министъра, нуждитѣ лѣкарства ще се внасятъ отъ Съветския Съюзъ, който е единствениятъ произвеждащъ пълноценни лѣкарства. А сѣщо така, за въ бъдаще, българската медицинска наука ще се ползува отъ опита на съветската, която е първа въ свѣта и служи само на народа

До това време България бѣ добре запасена съ лѣкарства и за голѣма изненада дори и на самитѣ управници въ София, Съветскиятъ Съюзъ не само че не почна да внася лѣкарства въ България, както тѣ очакваха, но сложи рѣка на всички запаси, които намери в страната. Оказа се, че Съветския Съюзъ непритежава почти никаква фармацевтическа индустрия и че тамъ се чувствува грамадна липса на лѣкарства и други медицински материяли. Въ течения на само две години всички запаси въ България се стопиха. Дори имѣстнитѣ произведения се намираха вече много трудно по аптеки и то въ ограничени количества. Всички лѣкарства се поставиха подъ дирекцията на "Централното разпредѣление" т.е. предадоха се на комунистическитѣ организации и централи. Заредиха се години, когато обикновениятъ гражданинъ не можеше да намери дори аспириинъ, хининъ, памукъ или бинтъ.

Презъ 1945 година българскитѣ еврейски организации получиха отъ своитѣ сънародници въ Съединенитѣ Шати подаръкъ съорѣжения за пълното обзавеждане на тѣхната "Болница-Паметникъ" построена въ София въ паметъ на героитѣ-евреи, паднали въ войнитѣ за обединение на българското племе. Комунистите накараха еврейскитѣ организации "доброволно" да се откажатъ отъ подарѣка и обявятъ болницата си за държавна, въ замѣна на което, ще ги улеснятъ въ емигрирането имъ за Израелъ. Тази образцова болница, комунистите нарекоха "Правителствена", назначиха въ нея да работятъ най-квалифициранитѣ български лѣкари съ голѣми заплати, като я снабдиха съ всички западно-европейски лѣкарства, които крадѣха отъ пакетитѣ получавани въ България отъ емигрантитѣ до своитѣ близки. Тази болница стана мѣсто за развеждане на чужденцитѣ, като едно "комунистическо дѣло". Разбира се, въ нея имаха достѣпъ изключително само висши партийни функционери, министри и генерали, партизани и затворници, разбира се комунисти.

Едва къмъ 1958 година кризата за лѣкарства почна да се смѣгчава донѣкаде благодарение на ново българско производство, отъ фабрики въ Разградъ, София, Враца, Горна Орѣховица и пр., а сѣщо и отъ ограничениятъ вносъ отъ Запада. Произведенитѣ лѣкарства въ България сѣ така архаични, благ дарение на "Съветския опитъ", по който тѣ се произвеждатъ и препорѣчватъ, че едва се различаватъ отъ тѣзи, поврмето на Галенъ и Парацелзусъ. Ако погледнете написаното въ една българска рецепта, ще се смяте отъ предѣлгитѣ комбинации отъ разни декокти отъ тревуляци, тинктури отъ валерияна и мента, прахове свити въ цигарени книжки сръдневѣковни клизми и апликации и какви ли неоще алхимически комбинации и инструменти за инквизиции. Или пъкъ сѣвсемъ безобиднитревици, които въ никои случай не могат да повредатъ на организъма. Мнозина отъ лѣкаритѣ виждатъ своята безпомощностъ, но нѣматъ другъ изходъ - и най-малката критика е достатѣчна за да осъмнатъ въ Бѣлене, Куциянъ или въ Ловченскитѣ каменоломни!

Българската медицинска наука е базирана нѣпжлно върху атавистичното учение на "великият руски ученъ Павловъ". Кученцето на физиолога Павловъ съ неговото пробито стомахче бѣше класически примѣръ за "условния рефлексъ" и за експериментална вивесекция отъ преди 100 години, отдавна отречени забравенъ днесъ. Но какъ може да има по-добро учение отъ руското? Добриятъ старецъ Павловъ си остава "баща и учителъ" на българскитѣ лѣкари, така както доскоро тѣхен вдѣхновителъ, баща и учителъ" бѣ мустакатия Сталинъ!

На Западъ книгитѣ съ опититѣ и учението на Павловъ се намиратъ на най-последнитѣ и прашни лавици по Университетскитѣ библиотеки, както и разнитѣ декоктии и тинктури се намиратъ само помедицинскитѣ музеи. Дане говоримъ за голѣмитѣ български открития, разнитѣ чайове и чорби отъ кокичета, минзухари, диво бжзе и морски лукъ. Като четемъ тѣхнитѣ "научни доклади" и "постижения", не остава нищо друго, освенъ да се препоръча на всички страдащи да си хапнатъ по малко "Нивелинъ" или "Минзухаринъ" или пийнатъ лучена чорбица, та да живеятъ поне до сто години! Комунистическата медицинска преса въ България, па дори и ежедневницитѣ сж лжлни съ чудотворнитѣ действия на българскитѣ лѣкарства, за които дори и западнитѣ страни се биели, коя по-напредъ да си ги достави.

Поучавайки се постоянно отъ дълбокоумната съветска медицина, нашенцитѣ много често попадатъ въ такива смѣшни положения, та се чудятъ какъ да излѣзатъ отъ тѣхъ. Разбира се, всичко това е за смѣтка на българския гражданинъ, на чиято глава се учатъ да брѣснатъ. Прѣди нѣколко години комунистическата румънска професорка Д-ръ Асланъ пропища по всички медицински списания, че най-после е изнамерила "Еликсира за подмладяването" и че като инжектира въ заднитѣ части на пациентитѣ по 2сс Новокайнъ, следъ кратко врѣме всички подмладѣвали най-малко съ по 25 години! Всѣки хирургъ въ свѣта знае, че при мѣстнитѣ упойки за по-малки операции се инжектира не по 2сс, а дори 100 сс и повече. Новокайнъ. Базирайки се на учението на Д-ръ Асланъ, всѣки единъ чѣвѣкъ, който е претърпялъ премахване на апендикса напримѣръ, съ мѣстна упойка, би трѣбвало да се вирне поне въ бебешката си възраст. Българскитѣ лѣкари лапнаха тази "терапия", като най-първо "падмладиха" като най-пълноценни висшитѣ си партиини функционери. Скоро обаче, и тѣ се орезиха като румънската си колежка!

Или присаждането на плацента! Чудотворно лѣчение за почти всички болести още едно велико съветско откритие. Просто като се залѣпи едно парче отъ прѣсна плацента подкожно-дали ще се прихване или не, не е важно-и чакай пациента да оздравее, па било ракъ, туберкулоза, апоплексия или маясьлъ. Преди нѣколко години съветската медицина достигна до висотата си съ откритието на епохалната си "Сънна терапия", която се оказа, като най-ефикасна метода за лѣчение на язва въ стомаха. Преспива се пациента съ Барбутурати, и то голѣми и увеличаващи се дози и се държи въ това състояние поне единъ месецъ, като два пѣти на день го събуждатъ съ шамари, та да го почистятъ и му дадатъ да яде. Резултата скоро се явява на лице: пациента или полудѣва следъ месецъ или става пристрастенъ къмъ опиатитѣ. Въ най-добриятъ случай умира отъ сърдечна инсуфициенция и съ това, разбира се и язвата му се излѣкува. Народа нарѣче тази терапия съ право руското "Вѣчно-сънна".

Централниятъ Комитетъ на комунистическата партия излезе съ специални постановления за въвеждането на тѣзи чудотворни терапии. Отпуснаха се голѣми срѣдства за обзавеждането на болнични приспособления, дигна се шумъ до небето въ пресата, по митинги и политсъбрания. Хвалебствията и наградитѣ нѣмаха край докато еднъ день се видя, че едва ли нѣкои оцеляваше отъ тѣзи чудновати методи и накрая всички млжкнаха. Отидоха си достаневинни хорица, пратиха нѣколко доктори да почукатъ камъни въ Бѣлене и накрая партията ги отчете като грѣшки но само следъ като и "Голѣмиятъ братъ" се отказа отъ тѣхъ.

САНЪ СТЕФАНСКИЯТЪ ДОГОВОРЪ И СЪДБАТА НА БЪЛГАРИЯ.

Полковникъ Владимиръ И. Столѣтовъ
Парижъ.

/ Продължение отъ миналия брой /

Сулейманъ паша атакува Шипка на 9 августъ съ 27,000 пехота и 48 оръдия. Въ този день бѣха отбити 10 неприятелски атаки. Въ сѣщия день на Шипка пристигна подкрепление отъ Бряньския пехотенъ полкъ въ непълненъ съставъ. Защитниците бѣха 5,000 пехота съ 27 оръдия. Нимирайки се на височина отъ 1270 метра, заета позиция отъ рускитѣ и български войски имаше 1,5 клм. дължина и отъ 1,000 до 60 метра широчина. Това положение позволяваше на противника да нападне защитниците на Шипка не само отъ фронта, но също и отъ двата фланка, и въ случай на успѣхъ да мине въ тилъ и да обкръжи напълно отрѣда на Столѣтовъ. Освенъ това, съвсемъ близко до Шипченския проходъ, отъ западъ и отъ изтокъ се възвишаваха високи върхове, отъ които турцитѣ можеха да обстрелватъ всѣко мѣсто отъ позициитѣ на защитниците. Столѣтовъ нѣмаше достатъчно сили за да завземе своевременно тѣзи височини. И най-бѣглия анализъ на положението на Шипка, показваше, че защитниците можеха да отбиятъ атакитѣ на противника само проявявайки изключителна храбростъ и съзнание за голѣмата важностъ на този проходъ. Освенъ това, както казахме, хилядитѣ бѣжанци задрѣстваха всѣки пѣтъ и пѣтечка съ коли и колички, понѣкога по четири на редъ, та дори и пешеходецъ не можеше да мине.

Орловцитѣ заеха позици на върха св. Никола, като задачата имъ бѣше да отбиватъ атакитѣ на противника отъ южната и западна страни, а дружинитѣ на Опълчението — отъ изтокъ. На северъ бѣха разположени три руски и осемъ български роты. Въ първия день на атаката най-силенъ натискъ издържаха 2, 3 и 5 български дружини, защото Сулейманъ въ този день атакуваше отъ изтокъ. Българскиятъ офицеръ отъ Опълчението Радко Димитриевъ, анализирайки боеветѣ на първия день, отбелѣзва грешкитѣ на Сулеймана: 1/. недостатъчно съсредоточение на силитѣ въ атаката: 26 батальона отъ общо 49 даваше на турцитѣ само двукратно надмощие. 2/. отсъствие на артилерия въ подготовката на настѣпването 3/. слабостта на разузнаването. 4/. различно време на атакитѣ на главнитѣ колони. Изглежда, че въ първѣтъ боеве турцитѣ се стараеха да опредѣлятъ силитѣ на защитниците и правѣха прегрупироване на войскитѣ за решаващъ ударъ, който тѣ планираха на 11 августъ. Тази почивка даде възможностъ на защитниците за реорганизирането на силитѣ си и включатъ подкреплението на Бряньския полкъ, който извърши рекорденъ маршъ отъ Габрово, за да помогне на защитниците на Шипка.

Съ форсиранъ маршъ се устремиха къмъ Шипка и подкрепленията отъ резервитѣ на Радецки — 4 стрелкова "железната" бригада и 14 пехотна дивизия на Драгомировъ. Като примѣръ за помощъ и съзнание на войникитѣ на движешитѣ се резерви къмъ Шипка може да се посочи, че нѣкои отъ батальонитѣ на 4 бригада извършиха маршъ отъ 60 клм. за единъ день, а 14 дивизия мина за два дни 75 клм. въ горещина отъ 38 градуса. Но особено трѣбва да се отбелѣжи жертвеността на населението, което помагаше съ нечуванъ ентузиазъмъ и самоотверженостъ на защитниците на Шипка. Бѣха организирани надъ 100 носилки за ранени съ 400 души доброволци санитары. Хиляда души, наредени въ верига, подаваха вода отъ рѣка на рѣка, съ стомни и менци на защитниците. Всички, отъ генерала до редника, не спаха три денонощия, нѣмаше топла храна, патронитѣ бѣха малко, много пушки станаха негодни за бой. На 11 августъ, въ 5 часа сутринта, започна артилерийския огънь на турцитѣ, биешъ по позициитѣ на защитниците. Следъ часъ и половина, вълни отъ аскери трѣгнаха въ атака, този пѣтъ голѣмъ брой съсредоточени само въ единъ участък. Настѣпваха отъ три страни едновременно: югъ, западъ и изтокъ. Надмощиетъ бѣше 1:4, но то се увеличаваше, поради липсата на патрони и снаряди при руситѣ.

Опълченците, отъ 4-та дружина, за да пестятъ патронитѣ, посрещнаха врага съ градъ отъ камъни. Орловците отъ върха св. Никола последваха тѣхния примѣръ. Мѣстността помагаше за това и камъни имаше въ изобилие. На 11 августъ табори следваха въ атака една следъ друга и защитниците трѣбваше да минаватъ въ контра-атаки на шикове. Помогаше имъ добрата тактика и взаимното подпомагане на частитѣ, като маневрираха силитѣ отъ единъ участъкъ на други. Къмъ 12 часа презъ деня турцитѣ спрѣха атакитѣ си, но следъ малко ги удвоиха по сила. Командира на Брянския полкъ полковникъ Липинский постоянно питаше Столѣтовъ, дали скоро ще дойде подкреплението. Столѣтовъ му отговаряше: "Нови подкрепления нѣмамъ, ако искашъ вземи половинъ отъ дружината ми, но съ това ще отслабѣ лѣвиятъ ми флангъ". Друго Столѣтовъ не можеше да каже, понеже и той самиятъ не знаеше къде сѫ резервитѣ и кога ще пристигнатъ. По това време Шипченскиятъ отрядъ бѣ почти обкръженъ, но продължаваше да се отбранява. Най-тежко бѣ съ доставката на вода. Тритѣ извора бѣха подъ непрестаненъ турски пушеченъ и артилерийски обстрелъ и пътя къмъ изворитѣ бѣше покритъ съ трупове, между които пълзѣха все нови изжадняли бойци. Столѣтовъ казваше, че да се прати нѣкоя за вода е равносилно, че е пратенъ на разстрелване.

Къмъ 6 часа вечерта положението ставаше безнадеждно, противникътъ се приближаваше вече къмъ Габровското шосе. Въ сѣщия този мигъ, се появиха и първитѣ колони отъ подкреплението - рота отъ 16 стрелковъ батальонъ. Но войниците бѣха така изморени отъ бѣговия маршъ, че не бѣха въ състояние да се изкачатъ на върха. Генералъ Радецки заповѣда на казацитѣ да ги изнесатъ на върха съ конетѣ си, като веднага отиваха въ атака и спасяваха положението на най-застрѣшената точка. Числото имъ не бѣ голѣмо, но моралната сила, която тѣ донесоха бѣ така голѣма, че Сулейманъ не можа да сломи съпротивата имъ. Скоро пристигнаха и другитѣ батальони на 4-та желѣзна бригада, а по-късно и три полка отъ Драгомировата дивизия. Въ резултатъ на това, на 12 августъ защитниците сами минаха въ настѣпление, турцитѣ бѣха въ отбрана и критичниятъ периодъ на Шипка мина.

Българскитѣ опълченци загубиха за три дни 267 убити и 284 ранени, 40% отъ офицерския и 26% отъ реднишкия съставъ. Пушкитѣ, които имъ купи Славянския комитетъ, марка Шеспо се оказаха негодни - следъ нѣколко изстрела се заткнаха и засичаха и често иглата се чупеше. Следъ бой, опълченцитѣ получиха, трофеини пушки марка Пибоди, Мартини и Снайдеръ. На 13 августъ българскитѣ опълченци бѣха смѣнени отъ Подолския полкъ. Полковникъ Прерадовичъ пише: "Българитѣ още веднѣжъ показаха своята храбростъ и упоритостъ и завоюваха окончателно всеобщо уважение и голѣма слава средъ рускитѣ войски". На 13 августъ опълченцитѣ на генералъ Столѣтовъ спрѣха на 1 км. отъ Габрово да си починатъ. Но тука ги настигна заповѣдъ да заематъ отбранителенъ участъкъ, които да защитава пътя Шипка-Габрово. На 20 августъ около Зелено - Дърва 5-та Дружина и частъ отъ 10-та бѣха ненадейно нападнати отъ турцитѣ и понесохъ загуби. Другитѣ дружини притекли се на помощъ спасиха положението. Този епизодъ бѣше единъ отъ последнитѣ въ епопеята на Шипченскиятъ боеве.

На 19 декемврий 1877 година по заповѣдъ на Главнокомандующия, седемъ български дружини, шестъ отъ които взеха вече участие въ сериозни боеве, бѣха назначени въ операцията въ настѣплението къмъ Одринъ. Шестъ дружини бѣха включени въ колоната на генералъ Скобелевъ, а една дружина въ отряда на генералъ Святополкъ-Мирски. Настѣплението на отряда на Скобелевъ започна на 24 XII отъ село Топлишъ на югъ предъ Химитлииската пътека. Самъ Столѣтовъ командваше авангарда, въ който влизаха две дружини български. Скобелевата група трѣбваше да премине Балкана безъ патица, съ артилерия и тежъкъ обозъ презъ покрити съ дълбокъ снѣгъ планини и проходи и да атакува армията на Ахмедъ-Еюбъ паша, която очакваше Скобелевъ въ планината. Минавайки проходите на Балкана, Скобелевъ винаги назначаваше въ авангарда българскитѣ дружини, задачата на които бѣше, не само да разузнаватъ противника, но и да отварятъ физически пътя въ дълбокия снѣгъ на следващитѣ войски при 10 градуса студъ.

Въ първото 20 часа колоните минаха само 10 км. Скобелевът закъсня слизането си предъ Шейново, Святопръкъ-Мирски не го дочака, атакува турците самъ, но бѣ отхвърленъ. Скобелевът атакува укрепленията на Шейново самъ. На 28 XII въ авангарда се биеше 3-та бригада на българското Опълчение подъ командата на генералъ Толстой. Презъ време на атаката 5-та дружина загуби всички офицери мѣстата на които се заеха отъ фелдфебели. Толстой докладваше: "Поведението на бойците въ двете дружини на бригадата бѣше повече надъ всѣка похвала. Хората се хвърляха напредъ и азъ не видѣхъ нѣкои да изостава... 5-та дружина имаше особено тежка задача и тя я изпълни блѣсково". Трета рота на 5-та дружина се оказа подъ унищожителния огънь на турците, войниците отъ Углицкия полкъ ги подпомогнаха, докато заематъ редута. Трета рота действуваше безъ командири. Редника отъ 3-та рота Янковъ се хвърли да вземе турското знаме и успѣ, като го предаде на войниците на Углицкия полкъ.

Разбитите турци изоставиха София и се оттеглиха къмъ Пловдивъ. Но преди войната да завърши на българските опълченци се падна честта още веднѣжъ да взематъ участие въ бойните действия. За да не се позволи на турците отъ западъ дунавската армия да се оттеглятъ къмъ Цариградъ, русите искаха да овладеятъ пътя отъ Разградъ презъ Османъ пазаръ за Сливенъ. Затова бѣ създаденъ Търновския отрядъ на генералъ Столѣтовъ въ който влѣзоха 7 български дружини. Ген. Столѣтовъ разви действията си около Котелъ. На 15 I 1878 година разузнаването донесе, че башибозуци и черкези сѣ завзели селото Чатакъ, а въ селото Медвенъ сѣ изклали населението и въ голѣми тълпи се движатъ къмъ Котелъ. Срещу тяхъ бѣха опредѣлени да действуватъ 2 български дружини съ единъ ескадронъ отъ Нарвския хусарски полкъ. Опълченците се справиха блѣстяше съ задачата си: тѣ завзеха Чатакъ, като преминаха рѣката Голѣма Камчия и изненадаха башибозуците, като ги обърнаха въ бѣгство. Сѣщо така селата Медвенъ и Градецъ бѣха очистени отъ неприятеля. За да приключатъ съ задачата си, опълченците очистиха гористия районъ около Котелъ отъ турски отряди, като за първи пътъ русите организираха коненъ Български опълченски отрядъ, който по-късно стана ядрото на славната Българска конница.

Тѣзи бойни действия на опълченците бѣха последни, защото на 23 I 1878 година Столѣтовъ получи съобщение, че примирието е сключено. Като правеше балансъ на успѣшните действия на своя Отрядъ генерала пишеше за българските опълченци: "Българското Опълчение достойно приключи своя славенъ боенъ курсъ, показвайки на всички, че тѣ сѣ достойни да бѣдатъ основа на новата българска армия и че за тяхъ не съществуватъ никакви прегради, а сѣщо така тѣ показваха, че много добре разбиратъ правилата на "малката война" и на партизанските действия".

III

Рускиятъ пълномощенъ министъръ въ Цариградъ, графъ Игнатиевъ, специалистъ по Балканските въпроси и голѣмъ приятелъ на България бѣше натоваренъ отъ императоръ Александъръ II да замине за Одринъ въ Главната Квартира на руската армия и започне преговори за миръ съ султанъ Абдулъ Хамидъ, който замѣсти Мурадъ V, царувалъ не пълни три месеца. Главнокомандущиятъ Руската армия великия князь Николай Николаевичъ подписа предварителното мирно споразумение съ турците въ Одринъ, което е било съобщено въ Берлинъ и Виена. Бисмаркъ не е предявилъ никакви възражения, но австрийскиятъ външенъ министъръ Андраши се решително възпротивилъ. Той настоявалъ да бѣде свикана една общо-европейска конференция въ Виена. Завземането на русите на укрепителните линии около Цариградъ и особено тѣзи при Чекмедже на 5 II, изплашватъ Дизраели и той дава заповѣдъ на британската флота да премине Дарданелите и влезе въ Босфора. Рускиятъ главнокомандущъ заявилъ, че ако английската флота стигне до Босфора, руските войски незабавно ще влезатъ въ турската столица. Въпреки това, на 15 II англичаните спускатъ котва въ Босфора подъ предлогъ да защитаватъ британските интереси въ Цариградъ. Съ тади постѣпка Англия загуби приятелството на Турция.

Императоръ Александъръ II е смѣталъ изпращането на английската флота, не само като нарушение на англо-рускитѣ договори, но и едно оскърбление за Русия затова дава заповѣди на Николай Николаевича да влезе въ преговори съ турцитѣ за завземането на Цариградъ отъ рускитѣ войски. Абдулъ Хамидъ апелира къмъ цар Александъръ што рускитѣ войски на не влизатъ въ столицата му, докато той убеди кралица Виктория, да оттегли английската ескадра. Султанътъ сполучи да убеди англичанитѣ да се оттеглятъ въ Мраморно море. Александъръ II заповѣдва на Николай Николаевича зорко да слѣди англичанитѣ и ако тѣ направятъ опитъ да стоварятъ войски въ Галиполи, веднага да завземе Булаиръ и да се предотврати влизането на английската флота въ Черно море. Царя се надѣваше, че самъ ще приключи "сдѣлката" си съ Турция и ще осъществи блѣна на руситѣ - "да сложатъ православния кръстъ на св. София". Въ сѣщото време той пише на Главнокомандующия, че това е много сложна работа и предполага, че скоро Австрия ще се присѣдини къмъ Англия.

Труднитѣ телеграфни съобщения на руската Главна Квартира съ Петербургъ и неясността на телеграмитѣ на царя относно завземането на Цариградъ, както и промѣната на военното положение сѣ станали причина да не се осъществи желанието на царя, да влезатъ рускитѣ войски въ Цариградъ. Накрай Главнокомандующиятъ иска отъ Портата разрешение да завземе Санъ-Стефано, което и е станал. Отъ тамъ руситѣ сѣ били въ положение да следятъ движенията на английската флота. Височинитѣ, обаче, командващи Цариградъ и Босфора оставатъ въ турски рѣце. Неизмѣнитѣ колебания на английското правителство, съ заплашването къмъ Русия съ тѣхната флота, протеститѣ на турското правителство и страха, че руситѣ ще завзематъ Цариградъ, докарватъ работитѣ до компромисъ. Рускиятъ министъръ Горчаковъ дава увѣрения, че Русия нѣма намѣрение да завзема Галиполи, срещу което англичанитѣ се задѣлжаватъ да не стоварватъ войски на брѣга на Босфора.

На 4 II австрийското правителство предлага европейскитѣ държави да се събератъ на една "Международна Конференция" въ Виена. Английското правителство приема веднага поканата. Горчаковъ се съгласява за свикването на една такава конференция, но иска тя да стане въ Петербургъ, въ страната на победителя. На 7 II австрийското правителство измѣня предложението си, като иска вече свикването да бѣде единъ Конгресъ и мѣстото да бѣде - Берлинъ. Англичанитѣ приематъ и това предложение, като добавятъ, че руско-турскиятъ миренъ договоръ трѣбва да се разисква отъ всички европейски държави. Русия разчита на Бисмаркъ и се съгласява, но Горчаковъ представя единъ предварителенъ меморандумъ съ който решително настоява, што България да получи пълна автономия въ границитѣ отъ Черно море до Дебъръ и отъ Дунава до Солунъ, което е било минимума на неговото искане. Горчаковъ искаше сѣщо и две годишна окупация на България отъ рускитѣ войски, докато българитѣ си създадатъ гражданска и военна администрация. Въпроса за Пролититѣ Горчаковъ оставаше да се разреши отъ Конгреса. Условията, наложени на Турция, представлявали границитѣ на рускитѣ отстъпки. Появяване на чужди ескадри въ Босфора, което могло да доведе до завземане на Цариградъ, и да причини по-крайни решения отъ страна на Русия.

Бисмаркъ повѣрително съобщилъ своитѣ възглѣди въ Петербургъ, като не се противопоставялъ на рускитѣ условия. Той само настоявалъ за едно приятелско споразумение съ Австрия, като се опасявалъ, че въ противенъ случай, Австрия ще застане на страна на Англия. Въ случай на конфликтъ Германия едва ли ще бѣде полезча на Русия, понеже ще трѣбва да се бори съ Франция, която непременно ще застане на страната на Англия. Накрая Бисмаркъ съветвалъ, че "не си струвало да се води война за запазване на исканитѣ отъ Русия граници на България... Русия изѣ безъ това е постигнала извънредно голѣми придобивки...". Съвещанията въ Виена не сѣ довели до никакви споразумения. Било е решено да се свика Конгресъ въ Берлинъ. Въ това време Андраши приключи преговоритѣ за единъ съюзъ съ Англия: Австрия поставя една 300,000 войска на разположение и се съгласява за единъ неутраленъ или английски контролъ на Дарданелитѣ. По-късно Андраши се уплаши и отстъпи отъ своитѣ предложения, мислейки, че Англия ще го изостави.

Андраши предостави инициативата на руската дипломация. Положението се бѣ очертало ясно: Русия бѣ изоставена, като се побърза съ исправянето на Европа предъ свършени факти. На 3 мартъ бѣ подписанъ Санъ-Стефанскиятъ договоръ. Въ него, освенъ точкитѣ за разпредѣлението на земитѣ, бѣ вмѣзната точка за Пролитъ, който въпросъ се оставаше за споразумение между султана и Русия. Санъ-Стефанскиятъ предварителенъ договоръ не удовлетвори никого. Румъния, Сърбия, Гърция протестираха за създаването на голѣма, обединена и сравнително силна България съ население отъ 4 милиона, най-голѣмата държава на Балканитѣ. Интригитѣ на Австрия, която се стараеше да бѣде единственъ господарь на Полуострова, продължиха съ мълчаливото благословение на "честния посредникъ"-Бисмаркъ. Англия и Австрия не се съгласиха и съ точкитѣ на договора, кждето бѣ решено да се даде пълна независимостъ на Черна-Гора, Сърбия, Румъния, да се даде пристанище на Черна-Гора на брѣга на Адриатика, да се даде северна Добруджа на Румъния, да се върне да Русия югозападна Бесарабия, да и се предадатъ турскитѣ крепости и селища въ Карсъ, Ардаганъ, Баязетъ и Батумъ. Искаха се реформи и облекчения за християнитѣ въ Босна, Херцеговина, Критъ, Епиръ и Тесалия. Турция трѣбваше да заплати на Русия 310 милиона златни рубли отъ цѣлата сума единъ милиардъ и 410 милиона златни рубли, за покриване териториалнитѣ отстъпки въ разликата. Европейскитѣ страни не можаха да приематъ такова засилване на Русия

Турскитѣ войски бѣха лишени отъ право да оставатъ въ България. Британското правителство се страхуваше, че като включи България въ своята сфера на влияние, Русия фактически ще стане срѣдиземноморска държава. Освенъ това новитѣ граници на България били разположени така близко до Цариградъ, че Пролитъ и турската столица се оказвали подъ постоянната заплаха отъ къмъ България. Андраши предложи да се разгледатъ на една европейска конференция всички въпроси, които имаха "европейски характеръ". Руската дипломация бѣ отстъпчива, понеже войната съ Турция създаде за Русия рискъ отъ сблъскване съ Англия и Австрия. Руситѣ не искаха такъвъ конфликтъ, особено поради резервното отношение на Германия-Бисмаркъ се оттегли отъ активната поддръжка на Русия. Той даже "съветвалъ" Русия, въ интереса на мира, да се съгласи съ свикването на европейски конгресъ. Подъ влиянието на пасифистичнитѣ настроения на двата Главнокомандуещи-Балканскиятъ Николай Николаевичъ и Кавкаскиятъ Михайлъ Николаевичъ, а също така и поради становищата на Горчаковъ, военниятъ министръ Милютинъ и министъра на финансиитѣ Рейнтеръ, Руското правителство даде своето съгласие за свикването на единъ такъвъ европейски конгресъ.

Графъ Игнатиевъ билъ изпратенъ въ Виена за да успокои и съкрати напредналиятъ апетитъ на Австрия по отношение на нейната хегемония на Балканитѣ. Австрия се стараеше да изтика начертанитѣ граници на България колкото се може по на истокъ, като искаше да има свободенъ пътъ за Солунъ, къмъ брѣга на Бѣло море, искаше Новопазарския санджакъ да на се дава на Сърбия и на Черна Гора западната частъ на Балканитѣ да се предаде на Австрия. Графъ Игнатиевъ отклони всичко това и напусна Виена. На 30 май бѣ подписано англо-руското споразумение съ замѣстника на лордъ Дерби-лордъ Солсбъри, споредъ което България се отдалечаваше отъ Цариградъ отвѣдъ отбранителната линия на Балканскиятъ хребетъ. Англия се задължаваше да не възразява срещу предаването на Русия на Батумъ и Карсъ и противъ връщането на Бесарабия, като Русия се отказала отъ Баязетъ. За компенсация Англия завзе Кипъръ. На султана се предлагаше да даде либерални реформи за християнското население въ Мала-Азия. Австрия окупира Босна и Херцеговина съ поддръжката на Англия и Германия. Италия бѣ много раздражена, че не получи никаква "компенсация". Германия и Австрия и предложиха да завземе Тунисъ, но въ сѣщото време Бисмаркъ предлагаше Тунисъ на французитѣ. Конгресътъ въ Берлинъ, който се откри на 13 юний 1878 година, окончателно реши, щото България да бѣде раздѣлена на три части: северната - автономно царство, на югъ отъ Балкае наречена Источна Румелия, провинция на Отоманската Империя и Македония-включена още въ Турция. България на получи излазъ на Бѣло море. Дизраели силно настоявалъ щото Варна и Софийскиятъ санджакъ да бждатъ включени въ Источна Румелия. Русия енергично протестираше.

Съ посредничеството на Бисмарк тѣзи мѣста се оставили въ предѣлитѣ на България. Срокътъ на руската окупация бѣ определенъ на 9 месеца, като на Русия и е било възложено да организира правителстваната властъ въ България, но съ участието на консулитѣ на другитѣ Велики Сили. Независимостта на Сърбия, Румъния и Черна Гора бѣха потвърдени и Бесарабия и Добруджа бѣха приети безъ измѣнения отъ постановленията на Санъ-Стефанскиятъ договоръ. Пролитѣ останаха подъ точката на договора отъ 1871 година, който предвиждаше, щото тѣ да се затварятъ по волята на султана и при консултация съ другитѣ Велики Сили да се разрешава преминаването на чужди флоти. На 13 юли 1878 година Конгресътъ приключи работата си съ подписването на Берлинския договоръ, който измѣни Санъ-Стефанския. Русия бѣ лишена отъ значителна частъ отъ плодовитѣ на победитѣ си. Балканскитѣ народи изпитаха отгоре си разногласията на Великитѣ Сили. Берлинскиятъ Конгресъ лиши България отъ единство, което му осигури Санъ Стефанския. За Босна и Херцеговина турското владичество се замѣня съ австрийско. Възстанието избухнало тамъ бѣ потушено отъ новитѣ господари съ същата жестокостъ, както при турцитѣ.

Така или иначе, на Берлинския Конгресъ вѣдържествува интереса на Англия и Австрия. Нанесенъ бѣ ударъ на славянството, Русия бѣ отдалечена отъ Пролитѣ и Цариградъ, България остана разпокъсана. Сърби, гърци, румънци и черногорци ликуваха. Рене Пинонъ, френски историкъ и голѣмъ приятель на България характеризира резултатитѣ на Берлинския Конгресъ така: "България, която преди Руско-турската война не бѣ нищо друго освенъ една касапница на турцитѣ, следъ Санъ Стефано се увеличи и превърна на Велика Сила отъ Дунава до Бѣло море и отъ Черно море до Охридъ, но скоро се пробуди отъ този грандиозенъ сънъ разкъсана на три части, отъ които само едната бѣ конституционна, но васална на Високата порта, Княжество. Втората - Румелия, тая, която най-много пострада отъ турскитѣ звѣрства презъ 1877 година, бѣ оставено отново подъ Отоманско иго, катосамо се сдоби съ християнско управление. И най-после Македония, се възвърна подъ прѣката властъ на Турция. Излъгано въ свойтѣ надежди - толкова по-жестоко, че единъ моментъ тѣзи надежди бѣха действителностъ - и окастрено споредъ както прилъгаше на Великитѣ Сили, Българското Княжество бѣ повикано на животъ при най-трудни обстоятелства. Такова, каквото го скроиха дипломатитѣ въ Берлинъ, то бѣше единъ географски парадоксъ и далече не обедини всички българи, но - голѣмата частъ отъ които оставаха подъ турско иго. Нѣкои дори бѣха откъснати около Добруджа и Нишко отъ Княжеството, за да се "компенсиратъ" Румъния и Сърбия".

Така, български земи и чисти българи станаха размѣнна монета на Великитѣ Сили, заседаващи въ Берлинския Конгресъ презъ 1878 година.

БИБЛИОГРАФИЯ.

- Андрей Тошевъ. Балканскитѣ войни, I предистория и причини, София, 1929.
Димитъръ Йоцовъ. Графъ Игнатиевъ и нашето освобождение, София, 1930.
Петъръ Мутафчиевъ. История на Българск. народъ II, София, 1943.
Д-ръ Б. Д. Кесяковъ. Приносъ къмъ дипломатическата история на България. 1925.
Прослава на Освободителната Война 1877-1878. София, 1929 г.
Н. И. Беляевъ. Руска-Турецкая война 1877-1877. Москва 1956.
Ген. Н. Р. Овсяний. Русское управление в Болгарии в 1877-1878-1879. С. Пет., 1906.
История на Дипломатията. II, София, 1965.
Л. С. Ставрианосъ. Балканитѣ отъ 1453 г. /на английски/ Ню Йоркъ, 1959.
Д-ръ Т. Янковъ. Графъ Игнатиевъ, Руско-Турската война... София, 1929.
Димитъръ Йоцовъ. Санъ Стефанска България, София, 1907.
С. М. Горяновъ. Босфора и Дарданелитѣ... /на френске/ Парижъ, 1910.
Ото фонъ Бисмаркъ. Мисли и спомени. /на нѣмски/. Шутгартъ 1898.
Съръ Чарлсъ Елиотъ. Турцитѣ въ Европа /на английски/ Лондонъ, 1908.
Уилямъ Гладстонъ. Българскитѣ ужаси и Источниятъ въпросъ /на английски/ 1878.
Александъръ Пузиревски. Переходъ черезъ Балкани отряда ген. Гурко. СП. 1881.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

-БЪЛГАРСКИ ГОДИШНИЦИ. Томъ I, 1968 година, издание на Българско Академическо Дружество "Д-ръ Петъръ Беронъ", Мюнхенъ 425 стр. на нѣмски и английски езикъ.

Академическото Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ" е основано презъ 1965 година съ съдалище отначало въ Хайделбергъ, отпосле въ Мюнхенъ. Сжшността му има подчертанъ академиченъ характеръ и то "категорически отхвърля каквата и да е политическа дейность". Редакторитѣ на Годишника сж се придържали до голѣма степенъ къмъ самопоставенитѣ си ограничения. Естествено, другъ е въпросътъ, дали тѣзи ограничения за категорична аполитичность сж въ интереса на общата емиграционна антикомунистическа дейность, независимо отъ това, дали тя се води отъ философска, литературна, артистична или пропагандна база.

Отъ особенъ интересъ за българската емиграция, а сжщо и така за освѣтление на западната общественность е статията "Третата генерация" на Стефанъ Поповъ. Самиятъ той е частъ отъ тази генерация, единъ отъ изразителитѣ на нейнитѣ идеи и активенъ дѣецъ за тѣхното постигане. Съ вѣщина сж описани условията, при които се зароди тази генерация, противоречията, които тя трѣбваше да преодолѣе инакрая унищожението на болшинството на нейнитѣ лидери въ престѣпната нощъ срещу 2 февруарий 1945 година, когато, споредъ думитѣ на автора "чрезъ престѣплението си, убилицитѣ издигнаха паметникъ на своитѣ жертви, който историята имъ дължеше".

Въ статията "Подготовка за нова конституция на Н.Р.България", Асенъ Мандиковъ разглежда обширно условията, при които т.н. "Димитровска конституция" е била създадена и противоречията между гражданскитѣ права споредъ конституцията и действителното робско положение на народа ни. А сега, съ новата проекто-конституция, Московскитѣ управници въ София пристѣпватъ къмъ пълното "социализиране" на нашата страна и поставянето и подъ пълненъ Съветски контролъ. Препоръчваме навсички интересуващи се отъ развитието на комунистическа България да прочетатъ тази интересна информативна статия.

Д-ръ Любенъ А. Делинешевъ дава аргументиранъ разборъ на отношенията на българскитѣ комунисти къмъ Македонския въпросъ и резолюциитѣ отъ 1944 година, когато въ интереса на Комунистическия Интернационалъ, българскитѣ комунисти продадоха българщината въ Македония. Днесъ тѣ разбраха своето престѣпление къмъ народа, но може би е вече късно да го поправятъ!

Останалитѣ статии, засѣгащи литературни, философски и стопански въпроси, сж добре издържани, високо качествени и отъ интересъ за специалисти въ отдѣлнитѣ насоки. Но би могло да се спори, дали тѣхното публикуване сега въ емиграция при еднатака ограничена емигрантска антикомунистическа печатна дейность, би изиграла необходимата роля. Не може да отмениемъ едно, може би, упощение въ статията на проф. Матлъ за "Георги Кастриотъ Скендербегъ". Между другото въ статията се споменава непрекъснато за българи и македонци, като две различни нации и дори, че "македонецъ" Григоръ Пърличевъ превелъ "Скендеръ бегъ" на "своя още литературно неоформенъ майчинъ македонски езикъ".

"Български Годишници" попълва наистина една празнота въ българската емиграционна действителность. Участието на така изтѣкнати антикомунисти, като автори и спомоществуватели принеговото издаване, а особено председателя на Академическото Дружество "Д-ръ Петъръ Беронъ", Д-ръ Христо Огняновъ, дългогодишенъ борецъ противъ болшевиѣзма за национално освобождение, сж гаранция, че дружеството и неговитѣ издания ще играятъ въ бъдаще по-важна роля въ емигрантската антикомунистическа борба.

САМУИЛОВА БЪЛГАРИЯ. Асенъ Николовъ. 32 стр. на английски, Кливеландъ 1969 година, цена 2 долара. Доставка се отъ редакцията на БОРБА.

Този наученъ трудъ излиза въ единъ много подходящъ моментъ. Днесъ не само българщината въ Македония, но е цѣлата българска история отъ царъ Самуилъ насамъ е застрашена отъ професионални филшификатори отъ Скопскитѣ и Бѣлградскитѣ "научни" институти.

Съ неоспорими исторически данни, автора Асен Николовъ запознава читателя съ дѣлото на българския царъ Самуилъ, неговото царство и бита на българитѣ отъ онова време.

При тежки емигрантски условия, професора по българска история въ Американския колежъ до София, изпълни своя дългъ като българинъ съ издаването на тази книга. Дългътъ на българскитѣ емигранти сега е да направятъ всичко възможно, щото истината по Самуилова България да проникне навсякъде. Тази книга трѣбва да бѣда разпратена по читалища, библиотеки, политически и дипломатически мисии за правилното осведомение на обществото и като противовесъ на ограмния пропаганденъ антибългарски материалъ, съ който разполагатъ нашитѣ Балкански съседи и нскайто заливатъ Западния свѣтъ.

БЪЛГАРСКИ ВОИНЪ. Редакторъ: Майоръ Д-ръ Иванъ М. Банковски. Франкфуртъ, 46 стр. на български. Книжка 17, 23 май 1969 година.

Списанието на "Съюза на Бившето Българско Войнство въ Изгнание", навърши десетъ години отъ основаването си. Какво означава това присъществуващитѣ тежки емигрантски условия е много трудно да бѣде оценено! Но бодрия духъ, който слѣха отъ списанието, както и отъ избранитѣ статии въ него, нѣма нищо невъзможно за този, който: "Не забравямъ края роденъ
Вѣрвамъ въ истината свѣта,
Че отново ще изгрѣе
И въ него свободата!".

За десетиятъ рожденъ день на "Български Воинъ" ето какво автора му пише: "Защо се създаде списанието?"
"На първо мѣсто да каже на нашитѣ читатели нѣщо общобългарско, обединяващо и неутрално...
"Въ тази насока "Б.В." се помъчи да работи, както се работеше едно време въ нашата стара добра казарма-да гледа съвсемъ еднакво на всички...
"Б.В." се помъчи съ изнасянето намного исторически данни отъ разни авторитетни неутрални източници, да застъпва добренашата национална кауза въ чужбина...
"да подтикне националната устойчивостъ на емигрантитѣ... да подсеща сънародниците си, да се мъчатъ да се отърватъ отъ чуждопоклонничество... всѣки българинъ въ чужбина е представителъ на своя народъ..."

Ако тѣзи високо патриотични и благородни общобългарски цѣли се постигнат отъ нашенцитѣ, прѣснати днесъ по цѣлия свѣтъ, българската национална емиграция би била сочена за примѣръ отъ всички и надеждата на народа ни въ България за освобождение би била още по-голѣма. За жалостъ, не всички емигранти съзнаватъ своята национална отговорностъ предъ народа си и веднѣжъ преминали границата на България къмъ свободния свѣтъ, идейната подкладка за тѣхното емигриране става вече второстепенна. Ета на кои трѣбва както "Български Воинъ" така и всички национални емигрантски списания да се мъчатъ да стабилизируютъ настъпилата идейна пустота на нѣкои отъ емигрантитѣ.

Нека всички, впрочемъ, следваме насокитѣ на нашиятъ "Воинъ" и да кажемъ нему и на редактора му: "Браво! И животъ издраве скоро да се пише въ свободна национално обединена и социално справедлива България!".

Инж. Александъръ Н. Костовъ

ОРГАНИЗАЦИОНЕН ЖИВОТЪ.

ЦЕНТРАЛЕНЪ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ.

Съ специално решение отъ месецъ априль 1969 година, председателътъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ и бившъ министъръ-председателъ на свободна Украйна Проф. ЯРОСЛАВЪ СТЕЦКО, отъ името на Централния Комитетъ на А.Б.Н. е провъзгласилъ Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ за подпредседателъ на свѣтовната организация съ седалище Мюнхенъ, Германия.

Това зачитане заслугитѣ и качества на нашия председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ и високия постъ, който му се дава въ международното антикомунистическо движение въ емиграция е гордостъ и честъ за всички насъ.

Съ дата 25 януарий 1969 година, Негово Височество Д-ръ ТЕОДОРЕ ЛАСКАРИСЪ КОМНЕНО, председателъ на Императорския Орденъ на Константинъ Велики съ седалище Венеция, Италия е удостоилъ съ Почетното Отличие и Диплома, председателя на Българския Националенъ Фронтъ Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ за неговата дългогодишна и плодотворна антикомунистическа дейностъ и за защита на християнскитѣ принципи и мораль.

Това международно припознаване на дейността и заслугитѣ на нашиятъ председателъ е и едноприпознаване дейността на Организацията ни.

Най-сърдечно поздравяваме нашия председателъ за голѣмитѣ отличия, като му пожелаваме съ още по-голѣма енергия да отстоява принципитѣ на нашата национална борба.

НЮ ЙОРКЪ.

Клона на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ свика членско събрание на 13 априль 1969 година въ Хъртли Хаусъ, намираща се на 46 улица, което бѣ отлично посетено. Разискваха се идейни и политически въпроси. Това събрание бѣ едно отъ серията за идейно изснѣване на организационната програма.

На 25 май 1969 година клонетѣ на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ и Бриджпортъ устроиха съвмѣстно срѣща и пикникъ въ парка край океана. Отъ Ню Йоркъ бѣха дошли надъ 30 семейства. Домакини бѣха семейство Константинъ Митови отъ Бриджпортъ, които отлично организираха богатата трапеза. При народна музика и хора, всички прекараха единъ много приятенъ день при братска обстановка.

На 8 юний 1969 година въ Шутценъ паркъ въ Ню Джърси се състоя годишното праздненство на Германската Федерация. Българскиятъ Националенъ Фронтъ взе участие, заедно съ другитѣ националности въ парада, въ който нашата група манифестираше начело съ българското знаме. Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ единъ отъ главнитѣ говорители отъ името на гоститѣ. Нашата Организация подържа най-добри връзки съ всички сродни намъ сдружения борещи се противъ поробването на своитѣ страни отъ комунизъма.

БЪФАЛО.

По случай Гергьовденъ, клона на Б.Н.Ф. въ Бъфало устрои на 4 май 1969 година своето традиционно тържествено отпразднуване Деньтъ на Храбростта. На народната трапеза, която бѣ сложена въ ресторанта на г. Миро Герговъ, присъствуваха освенъ членоветѣ на Организацията отъ Бъфало, но и много гости дошли отъ Торонто начело съ подпредседателя на Б.Н.Ф. Инж. Ангелъ Гъндерски и председателя на клонъ Торонто г. Цоню Градинаровъ, отъ Кливеландъ

начело съ г. Саржилиевъ, отъ Хамилтонъ съ г. г. Димитъръ-Ивановъ и К. Петровъ, и пр. За значението на този голѣмъ български празникъ каза подходяще слово председателя на нашия клонъ въ Бъфало г. Миро Герговъ. Трапезата бѣ благословена отъ отецъ Джуричъ. За украса назалата, приготвяване на храната иматъ заслуги г-цъ Веселина Гергова, госпожитъ Гергова, Динчева и Дороти, както и г. г. Еденко Ивановъ, Ф. Ниновъ, Ц. Димитровъ и др. Всички останаха много доволни отъ тази братска среща.

ГЪОТЕБОРГЪ.

На 6 априль 1969 година въ Гьотеборгъ, Швеция се сестоя свѣтовната конференция на Хърватскитѣ организации. Клона на Българския Националенъ Фронтъ въ града взѣ най-живо участие въ манифестацийтѣ, начело съ българското знаме и водени отъ председателя г. Никола Анастасовъ. На грамадното публично събрание отъ страна на българитѣ е говорилъ председателътъ г. Анастасовъ, като е произнесълъ високо патриотично слово за идейнитѣ връзки между всички поробени отъ комунизма народи и за общата и братска борба противъ окупаторитѣ. Българскитѣ Националенъ Фронтъ въ Скандинавскитѣ страни подържа най-братски отношение съ всички емигранти отъ поробенитѣ страни, а най-вече съ хърватитѣ.

РИМЪ.

На 6 септемврий 1968 година, по случай нахлуването на съветскитѣ войски въ Чехо-Словакия и окончателното поробване на тази страна, националната младежъ въ Италия направи грамадни манифестации въ почти всички градове въ страната.

Въ Римъ, една голѣма група отъ български емигранти, членове на Българския Националенъ Фронтъ въ лагера Латина и отъ града Римъ се събраха на определеното за тѣхъ мѣсто още рано сутринта на 6 септемврий. Напърѣдъ съ голѣмо развѣто българско знаме, съ много плакати и лозунги, българскитѣ емигранти, начело съ представителътъ на Българския Националенъ Фронтъ за Римъ егергичния и голѣмъ български патриотъ г. ЕНРИКО ДЕЛЪ БЕЛЛО, маршируваха по улицитѣ на Вѣчния градъ, изразявайки своитѣ протести противъ кървавия болшевизъмъ. Предъ легацията на Съветския Съюз манифестантитѣ демонстративно изгориха кървото комунистическо знаме въ знакъ на ненависть къмъ поробителитѣ.

Всички вестници на първитѣ страни отбелѣзаха този протестъ на националната младежъ, като поместиха снимки, включително и такива на нашитѣ български емигранти въ Италия.

Браво на най-новитѣ наши братя-емигранти въ Италия за тѣхниятъ примѣръ на патриотизъмъ! Браво на тѣхниятъ водителъ представителя ни г. Енрико дель Белло, всеобщо уважаема и любимъ другаръ на емигрантитѣ.

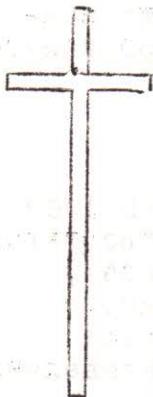
СКРЪБНА ВЕСТЬ.

На 20 октомврий 1967 година почина въ Аделаида, Австралия далечъ отъ Роденъ край, голѣмиятъ български патриотъ и ученъ

ПРОТОИЕРЕИ Д-РЪ СТЕФАНЪ ВЪЛЧЕВЪ

Покойниятъ бѣ професоръ по богословие въ университета въ Дебрецинъ, Унгария отъ кадето, емигрира отначало за Германия, а въ 1950 година за Австралия. Макаръ и не заемашъ никъкъвъ постъ въ нашата духовна йерархия въ чужбина, той винаги изпълняваше своя « християнски дългъ къмъ нуждаещитѣ се братя емигранти.

Богъ да го прости!





Bulgarian National Front, Inc.

CENTRAL EXECUTIVE BOARD

Founded 1947

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non For Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962.
Trade Mark Registration, „BORBA“
N. Y., 38R-11031 Nov. 20, 1967.

Mailing Address:

P.O.B. 1204, Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.

20 юний 1969 г.

О К Р Ж Н О

До всички клонове на Българския Национален Фронтъ,
До всички Български Источно Православни Църкви въ чужбина,
До всички Български Национални емигранти по свѣта.

Драги съидейници,

На 9 септемврий 1969 година се навършватъ 25 години отъ поробването на Родината ни отъ комуниститѣ. Надъ 100,000 вѣрни български синове и дъщери паднаха подъ ударитѣ на червения тероръ. Мнозина български патриоти още продължаватъ съпротивителната борба въ България, като жертватъ живота си за нея. Много хиляди българи още гниятъ по затворитѣ и концентрационитѣ лагери.

Ние, българскитѣ емигранти прѣснати по свѣта, които имаме щастието да живеемъ на свобода трѣбва и морално да подпомогнемъ нашитѣ братя въ поробената ни Родина, като засвидетелствуваме нашата лоялностъ къмъ тѣхната борба. На най-черната дата в българската история, 9 септемврий, както всѣка година, а особено тази, всички български емигранти ще трѣбва да почетемъ памятьта на загиналитѣ въ борбата наши сънародници, като направимъ повсемеѣстни панахиди.

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ нареждо, щото всички клонове на Организацията да организиратъ на 7 септемврий, Божествени Служби въ български или православни църкви въ память на всички българи паднали подъ ножа на модернитѣ агарянци.

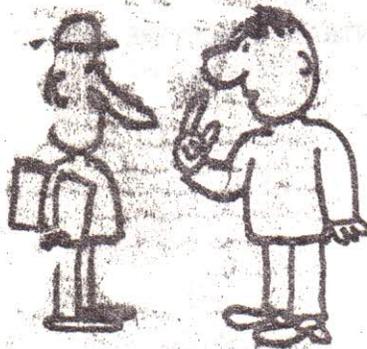
Тамъ където, Б.Н.Ф. нѣма организирани клонове, молимъ, българскитѣ емигрант да сторятъ същото. Тамъ където има Български Православни Църкви, молимъ, църковнитѣ водители да поематъ подобни инициативи.

Веднага следъ всѣка панахида или възпоменателна проява, да се съобщи до редакцията на БОРБА, за да се публикуватъ панахидитѣ въ специалния брой на списанието, койтоще излезе презъ септемврий 1969 година.

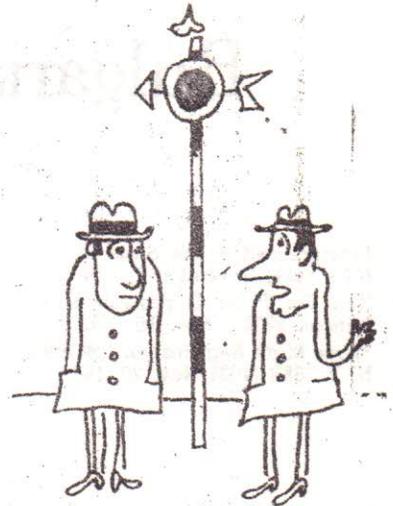

Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, председателъ на
Българския Националенъ Фронтъ.



— МОЛЯ ДА ПРОБИЕТЕ ЕДНА
ДУПКА!
— ЕЛА УТРЕ ДА ТИ КАЖЕМ КОЯ
ДЕН ДА ДОЙДЕШ...



— ЗНАЕШ ЛИ, ПИСНАЛИ СА ЧУ-
ДЕСЕН МОДЕЛ МЪЖКИ ОБУВИ.
— КЪДЕ МОГА ДА СИ КУПИЯ
ТАКИВА?



— ПО-РАНО ЧАКАШ, ЧАКАШ, ЧА-
КАШ... А СЕГА, ДОКАТО СЕ ШУ-
РАШ ПОЛОВИН ЧАС ИЗ КВАРТАЛА
ЗА БИЛЕТ, И ТОКУ ВИЖ — ЗАКЪС-
НЕЛИЯТ РЕИС ДОШЪЛ

СЪВРЕМЕНЕНЪ БЪЛГАРО-ТУРСКИ РЕЧНИКЪ.

Комунистически банкетъ - Келепиръ софра.
Праздникъ на физкултурата - Баджакъ байрамъ.
Диктатура на пролетарията - Фукара сербезлъкъ.
Комунистически касиеръ - Калемъ хайдукъ.
Агитпунктъ - Кандърма къше.
Комунистически лозунгъ - Сейръ дуваръ.
Счетоводителъ на колхозъ - Калемъ батакчи.
Комунистическа секретарка - Гьобекъ ханъмъ.

Попитали Гарабедъ какъ намира положението въ България преди и следъ 9 септемврий 1944 година.

Гарабедъ се почесълъ, помислилъ, па рекълъ:

"А бе, какво да кажа - все едно е! Все работишъ. По рано, работишъ, работишъ - купишъ радио. После пакъ работишъ, много работишъ - купишъ килимче. После пакъ работишъ, ама много работишъ - купишъ къща."

"Сега пакъ работишъ, работишъ - продадешъ радио. Следъ това пакъ работишъ, работишъ - продадешъ килимче. Работишъ, работишъ, ама много работишъ - продадешъ къща. Нѣма разлика!"

На небето се срещатъ трима българи и се разговарятъ. Първиятъ пита:

"Ти колега защо си тука?" "Ликвидираха ме комунистите, понеже говорихъ лошо за Трайчо Костовъ." "А ти?" "Мене също ме ликвидираха, понеже говорихъ добро за Трайчо Костовъ." "А ти защо си тука, се обръща къмъ третия имъ събеседникъ?" "Азъ съмъ Трайчо Костовъ".

Чу ли новината? "Работническо Дѣло" обявява конкурсъ за най-добрия вицъ: Първа награда - три години Бѣлене.

О Б Я В Л Е Н И Я .

Търсят се следнитѣ емигранти:

Г-нѣ ЦОЮ МИТРОВЪ ГЕНЧОВЪ, роденъ на 21 априлъ 1914 година, въ с. Бойница, Видински окръгъ. Емигрантъ отъ 1951 година.

Търси го синѣтъ му СТАНЧО, който по настоящемъ се намира въ Стокхолмъ, Швеция.

Г-нѣ МАРИНЪ ХРИСТОВЪ ПЕТРОВЪ, щодомъ отъ гр. Русе, улица Еносъ-Мидия 21, завършилъ Военно-Техническо училище въ Казанлъкъ и Школата за Запасни офицери въ София презъ 1944 година. Презъ 1957 година се е обаждалъ отъ Торонто, Канада, кадето е билъ контрольоръ въ една фабрика. Следъ 1957 година родителитѣ му нѣматъ никакво известие отъ него.

Търсятъ го: г-нѣ Никола Атанасовъ, гръдинаръ въ Австрия и сестра му Надежда Атанасова, която по настоящемъ се намира въ Виена, Австрия.

Умоляватъ се нашитѣ сънародници, които знаятъ адреситѣ на гореспоменатитѣ наши емигранти да ги съобщатъ въ редакцията на БОРБА, за установяване връзка съ тѣхнитѣ близки.

С Ъ О Б Ш Е Н И Е .

ЦЕНТРАЛНИЯТЪ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ съобщава на всички свои членове и български емигранти по цѣлия свѣтъ, че въ последнитѣ години систематически се издаватъ разни печатни произведения, като списания, вестници, позиви, хвърчащи листове и пр. носящи фалшиво името на нашата Организация и издавани, въ повечето случаи анонимно.

Нашитѣ сведения ни насочватъ къмъ лица, въ служба на комунистическия български представителства въ чужбина, чиятъ цель е да всеятъ недовѣрие между емигрантитѣ и ако имъ се отдаде, да разстроятъ нашата и други национални организации въ свободния свѣтъ.

БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк. не отговаря за никакви издания носящи неговото име, ако не сѫ подписани отъ отговорно лице на Централния Управителенъ Съветъ на Организацията.
